"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର, ତେବେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥାରେ ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେପରି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସବୁ କିଛି ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇଗଲେ, ସେହିପରି ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରୁହ । କେବେ ହେଲେ ବି ଅଯଥାର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଜର ସବୁ କିଛି ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବାରେ ଲଗାଅ, ପୂରା ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରୁହ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି କେଉଁ ସନ୍ତାନ କେତେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛି ।

ଗୀତ**:-** ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହୈ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛୁ କେବେ ଆସିଲୁ ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାର ରାସ୍ତା କିପରି ଭୁଲିଗଲୁ । ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ କାନରେ ବୁଝାଇ ଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ଦିଅ । ଆମେ କିଏ, କେଉଁଠୁ ଆସିଛୁ, ପୁଣି କୁଆଡେ ଯିବୁ! ଜ୍ଞାନର ଏକ ବୁନ୍ଦା ତ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା କେଉଁ ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ଅଟୁ, ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଓ ନିଜ ସ୍□ର୍ଗକୁ କିପରି ଭୁଲିଗଲୁ ଓ କିପରି ଆସି ଏଠାରେ ଦୁଃଖୀ ହେଲୁ - ଏହି ରହସ୍ୟ କାନରେ ଶୁଣାଇ ଦିଅ । ଏବେ ଏହି ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଓ ପବିତ୍ରତାର ମଧ୍ୟ ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରେମର ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶାନ୍ତି, ସୁଖ ଓ ସମ୍ପତ୍ତିର ମଧ୍ୟ ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଝୁଛ । ଆଦିରେ କେଉଁଠୁ ଆସିଲ, ପୁଣି ମଝିରେ କ'ଣ ହେଲା, ଯାହା ଫଳରେ ଆମେ ରାସ୍ତା ଭୁଲି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଗଲୁ । ପୁଣି ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛୁ ବାବା ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଆମେ ନିଜ ସୁଖଧାମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବୁ । ବାବା ହିଁ ବସି କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଆଦି ସମୟରେ କ'ଣ ଥିଲ, ପୁଣି ମଝିରେ କ'ଣ ହେଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କିପରି ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଶେଷରେ କ'ଣ ହେଲା, ଏହି ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଏହା ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ - କାହିଁକି ନା ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାରୀ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସିଛୁ, ଏହି ଟକିଧାମକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୂଳ ଦୁନିଆକୁ । ମୂଳବତନ, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ପୁଣି ଏହା ହେଉଛି ସ୍ଥୂଳବତନ । ପୁଣି ମୂଳବତନରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଟକିଧାମକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୂଳବତନକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମାର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ । ଏହି କଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି କଥା ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଜ୍ଞାନ ସାଗର କୁହାଯାଉଛି ପାରଲୌକିକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ମହିମା କେବଳ ବାବାଙ୍କର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି, ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶର ସମୟ । ଗାୟନ ରହିଛି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ୟୁରୋପବାସୀ...ଏବେ ବାବା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ନିଜ ସହିତ ଲଗାଇଛନ୍ତି କି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କରୋ । ମୁଁ ମୁସଲମାନ ଅଟେ, ହିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ବୌଦ୍ଧି ଅଟେ... ଏସବୁ ହେଲା ଦେହର ଧର୍ମ । ଆତ୍ମା ତ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ ଛାଡି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ନିଜର ଏହି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ । ଦେହ ସହିତ, ଦେହର ଯାହା କିଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି, ସବୁ ଭୁଲିଯାଅ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଆମ ସମସ୍ତ ଭାଇମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇଗଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ପତିତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କାମ ଚିତାରେ ଚଢି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦ୍□ାପର ଆରମ୍ଭରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ, ତୁମେ ସବୁ ବାମମାର୍ଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଅଧା ସମୟ ତୁମେ ପବିତ୍ର ରହୁଛ । ପୁଣି ଅଧା ସମୟ ତୁମେ ପତିତ ହେଉଛ । ୨୧ ଜନ୍ମ

ଭାରତରେ ହିଁ ଗାୟନ କରାଯାଏ । କୁମାରୀ ସିଏ ଯିଏ ୨୧ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ସମ୍ମାନ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ଭାରତର କ'ଣ ସାରା ଦୁନିଆର ଉଦ୍ଧାର କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ତେଣୁ କୁମାର ହିଁ ହେଲ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଥାଉ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛୁ - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ, ଦୁଃଖରୁ ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର । ପୁଣି ଆମର ପଥ-ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଇଚାଲ । ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କର ଏବଂ ସୁଖ ଦିଅ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଆମକୁ ଏହି କଳିଯୁଗୀ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକୁଳାଇ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପାବନ କରାଇ ନିର୍ବାଣଧାମ ନେଇଯିବେ । ଅତୀତ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ହୋଇଛି ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତ ହେବ । ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ପୁଣି ଆଦି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦି, କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତ, ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେବ । ଏହା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା । ଆଚ୍ଛା ମଝିରେ କ'ଣ ହେଲା? ଆମେ କିପରି ପତିତ ହେଲୁ? ଆମେ ପାବନ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପାବନରୁ ପତିତ କିପରି ହେଲୁ ! ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ, ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ତୁମେ ପତିତ ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତର ଦେବତା କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଏଥିରେ ଜଟିଳତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ଆର ପାରିକୁ ନେଇ ଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ନୟା ମେରୀ... ସମସ୍ତେ ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଆମର ବୁଡିଯାଇଥିବା ଡଙ୍ଗାକୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇଚାଲ । ତାଙ୍କୁ ନାଉରିଆ, ବଗିଚାର ମାଳିକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲରେ ପଡିଛୁ । ଆମକୁ ପୁଣି ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ନେଇଚାଲ । ଦେବତାମାନେ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି କଣ୍ଟା ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଦେବତା କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ସେମାନେ ତ କେବଳ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଏଠାରେ ବାସ୍ତବରେ ଶୁଣୁଛ । କହୁଛନ୍ତି ନା - ବାବା ଆମେ କେବେଠାରୁ ଭୁଲିଲୁ! ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରକୁ ଆମେ କିପରି ଭୁଲି ଗଲୁ! ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଏହା ଜାଣି ନ ଥିଲୁ, କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ଆମେ ସୁଖୀ ଥିଲୁ, ପୁଣି ଦୁଃଖୀ କେବେ ହେଲୁ? ଯେବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଭାରତବାସୀ ରାବଣକୁ ଜଳାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ବିନାଶ ନ ହୋଇଛି । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଜଳାଇବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବିନାଶ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ରାବଣକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ରାବଣର ଯେପରି ମରିଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏବେ ଶେଷ ହେବ । ୫ ଭୂତର ମୁଣ୍ଡ କଟାଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ କାମ ରୂପକ ଭୂତର ମୁଣ୍ଡକୁ କାଟୁଛ । କାମ ବିକାର ହିଁ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ୫ ଭୂତ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ହିଁ ତୁମେ ବିଶ୍□ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପତିତ ଅଟୁ । ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି - ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାକୁ ଆସ । ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି ହେ ପତିତ-ପାବନ, ହେ ବାବା... ନାଉରିଆ, ଦୟାଶୀଳ ବାବା ଆସ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଧରି ଆସୁଛି । କିପରି ଆସୁଛି, ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ଭଗବାନ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ କିଏ, କେବେ ଆସିଥିଲେ ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାକୁ ତ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍□ାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦ୍□ାପର ପରେ ତ ଦୁନିଆ ଆହୁରି ହିଁ ପତିତ ହେଉଛି । ତେବେ ଦ୍□ାପର ଯୁଗରେ ଆସି କୃଷ୍ଣ କ'ଣ କଲେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ବି ନାହାଁନ୍ତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନରାଇଟିୟସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସତ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଇଟିୟସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟ ହେବେ । ତୁମେ ଏବେ ଅନରାଇଟିୟସ୍‌ରୁ ରାଇଟିୟସ୍ ହେଉଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିର୍ବିକାରୀ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ, ତୁମେ ହିଁ ଏବେ ବିକାରୀ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଆପେହୀ ପୂଜ୍ୟ... ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ, ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୮ ଜନ୍ମ, ପୁଣି ତ୍ରେତାରେ ୧୨ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ପତିତ କିପରି ହେଲ, କେବେଠାରୁ ତଳକୁ ଖସିଲ, ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ସାରା ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ, ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାନ ଭାବରେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । କ୍ରମାନ୍□ୟରେ ହିଁ ବୁଝିବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଆସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିଠାରେ ହେବାକୁ ପଡିବ, ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯାଇ ତୁମେ

ରାଜତ୍□ କରିବ । ତା’ ମଝିରେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ ନିଶ୍ଚୟ । ତୁମେ ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ୍‌ରେ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବ । ତୁମକୁ ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ - ଆଗକୁ କ’ଣ ହେବ । ଯାହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବ ତାହା ହିଁ ହେବ ।

ତୁମକୁ ମୋଟ ଉପରେ କୁହାଯାଉଛି - ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ କିପରି ହେବ? ତାହା ତ ଯେତେବେଳେ ହେବ ସେତେବେଳେ ଦେଖିବ । ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ବିନାଶ ତ ଦେଖିଛ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିବ । ସ୍ଥାପନାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ଦେଖିଛ ପୁଣି ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ୍‌ରେ ଦେଖିବ । କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନରେ ଯିବା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ପୁଣି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇ ନୃତ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ନା ଜ୍ଞାନ, ନା ଯୋଗ, ଉଭୟରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଧ୍ୟାନରେ ଯିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କେବଳ ଭୋଗ ତ ଲଗାଯାଉଛି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେଠାକୁ ଯାଉଛ । ଦେବତା ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସଭା ଲାଗୁଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଅର ଘରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କ ଗୃହରେ ବସିଛ, ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଯିବା ପାଇଁ । କନ୍ୟାର ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଲେ ତାକୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଏ - ଶ୍□ଶୁର ଘରେ କିପରି ଚଳିବ, ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହରେ ଚାଲିବ, ଝଗଡା କରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ... ଏହିଠାରେ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସ୍□ର୍ଗରେ କୌଣସି ଲଢେଇ-ଝଗଡା ଆଦି ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ଯିବ । ସେଠାରେ ମହାନ୍ ବୈଷ୍ଣବ ଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପରି ବୈଷ୍ଣବ ସୃଷ୍ଟିରେ ନାହାଁନ୍ତି । ବୈଷ୍ଣବ ଦେବତାମାନେ ବିକାରରେ ଯାଇ ନ ଥା’ନ୍ତି । ବିକାର ହେଉଛି ହିଂସା । କୁହାଯାଇଥାଏ ଅହିଂସା ପରମ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବାପ ଘରେ ବସିଛୁ, ପୁଣି ଆମକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଯିବାକୁ ହେବ । ଜାଣିଛ ସେଠାରେ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିବ । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ କନ୍ୟା ଚିରା ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥାଏ, ଯାହାକୁ ବନବାହ କହିଥା’ନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ବି ଏବେ କ’ଣ ଅଛି? କିଛି ବି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ’ ମାଟି-ଗୋଡି ଅଛି । ଏଠାରେ ତୁମର କୌଣସି ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି ଘର-ସଂସାରରେ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି, ବିବାହ ଆଦିକୁ ଯିବାକୁ ପଡୁଛି, ତେଣୁ ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ପିନ୍ଧିପାର, ମନା ନାହିଁ । ନଚେତ୍ କହିବେ ବିଧବା, ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନାମ, ବଦନାମ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନାମ ବଦନାମ କର ନାହିଁ । ଯାହା ବି ପିନ୍ଧ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ବି ଗଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହି ମନ୍ତ୍ର ମନେ ରଖ । ନିଜକୁ ପରୀକ୍ଷା କର ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛୁ । ଏଠାକୁ ଆମେ ଯାଉଛୁ - ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ । ତାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ହେବ । ହାଥ କାର ଡେ... ଅର୍ଥାତ୍ ହାତରେ କାମ କର ହୃଦୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବୁଝାଯିବ ଇଏ ମଜବୁତ ଅଛନ୍ତି । ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ପିନ୍ଧି ବିବାହକୁ ଯାଅ, ଏକତ୍ର ରୁହ କିନ୍ତୁ ମହାବୀର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଥା’ନ୍ତି ନା - ଗୁରୁ ବେଶ୍ୟା ପାଖକୁ, ସର୍ପ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ । ଯିଏ ବାହାଦୂରୀ ସହ ପାସ୍ ହୋଇ ଦେଖାଇଥା’ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମହାବୀର କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ କୌଣସି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍□ାରା ଚଞ୍ଚଳତା ହେବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଲେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଞ୍ଚଳ ହେବ । ବିଶ୍□ର ତୁମେ ମାଲିକ ହେଉଛ! ଏହା କ’ଣ ଛୋଟ କଥା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏହି କଥାକୁ ଆଦୌ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯଦିଓ କିଛି କଥା ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ - ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଥିବା, ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରି ଚାଲିଥିବା, ଶୁଣି ଚାଲିଥିବା । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘଡି ଘଡି ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି - କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଦୈବୀ ଲକ୍ଷଣ ଧାରଣ କର । କୌଣସି ବି ବିକର୍ମ ନ ହେଉ । ଏହା ଅସୁରମାନଙ୍କର କାମ ଅଟେ । ତୁମେ ଏବେ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସବୁଠାରୁ ବଡ ହେଉଛି କାମ ବିକାରର କଣ୍ଟା । ପୂର୍ବରୁ ଅଭ୍ୟାସ ପଡିଯାଇଥିବାରୁ ଘଡି ଘଡି ତଳକୁ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି, ମାୟା ଚାପୁଡା ମାରି ବେହୋସ କରିଦେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରାଯାଇଛି – ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି... ଏବେ ତୁମେ କେବଳ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ । କହୁଛ ମଧ୍ୟ ଏ ସବୁ ଈଶ୍□ରଙ୍କର ଦାନ । ତେଣୁ ତୁମେ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇଯାଉଛ । ଏସବୁ ତାଙ୍କର, ଆମକୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରି ପୁଣି ଶ୍ରୀମତରେ କିପରି ଚାଲୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି ତ । ଆରମ୍ଭରୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ଉଦାହରଣ ସ୍□ରୂପ ହୋଇ ଦେଖାଇଲେ ନା । ସବୁ କିଛି ଈଶ୍□ର ଅର୍ପଣ କରି ନିଜେ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇଗଲେ, ଆଉ କାହାକୁ କିଛି ଦେଲେ ନାହିଁ । ଈଶ୍□ରଙ୍କ ଅର୍ଥେ କଲେ, ତେଣୁ ଈଶ୍□ରଙ୍କ କାମରେ

ହିଁ ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ମଧ୍ୟ ତ ହେଉଥିଲା ନା । ଯାହା କିଛି ଥିଲା ସବୁ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କଲେ । ଭଟ୍ଟୀ (ସଂଗଠନ) ହୋଇଗଲା । ଭଟ୍ଟୀ (ସଂଗଠିତ) ନ ହୋଇଥିଲେ ସେବା ନିମନ୍ତେ ସନ୍ତାନମାନେ ହୁସିଆର ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ୍ୟ କିପରି ହୋଇଥା'ନ୍ତେ । ପାକିସ୍ଥାନରେ ଶିଖିଲେ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଶିଖିଲେ । ଯେବେ ବୁଝାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ହେଲେ ସେତେବେଳେ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ । ଏବେ ତ ଦେଖ କେତେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ବିଖ୍ୟାତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଡିବ । ବିଘ୍ନକୁ ଡରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଯୋଗ ବଳରେ ରହି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଭଗବାନ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଉଛ । ମାୟାର ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ହାର-ଜିତ୍ର କୁସ୍ତି ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ ସଦୃଶ । ମାୟା ଘୁସା ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଥ ମାରିଲେ ବେହୋସ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମାୟାଠାରୁ କେବେ ହାର ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ରହିଲେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବ । କେତେ ବଡ ଆମଦାନୀ । ଯଦି ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ସେଠାରେ ଦାସ ଦାସୀ ହେବ । ସାରା ରାଜଧାନୀ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଇବାର ଅଛି । ମହାବୀର ହୋଇ ମାୟାର ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧରେ ବିଜୟୀ ହେବାର ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି ମଧ୍ୟ ମନକୁ କେବଳ ଏକ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବିଘ୍ନକୁ ଡରିବାର ନାହିଁ । ସେବାରେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ସଫଳ କରିବାର ଅଛି । ସବୁକିଛି ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । ଅଯାଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟରେ କିଛି ବି ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ରୂପର ଆବାହନ ଦ୍□ାରା ଆବାଗମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିବା ଆସିବାର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ଭାଗ୍ୟବାନ ତାରକା ହୁଅ ।

ଏବେ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିର ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ରୂପର ଆବାହନ କର ଯାହାଦ୍□ାରା ସେହି ସ୍□ରୂପ ହିଁ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତାହା ଦ୍□ାରା କେବେ କେବେ ଯେଉଁଭଳି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରୁ ନୀଚ ସ୍ଥିତିକୁ ଯିବା ଆସିବା କରିବାର ଚକ୍ର ଚାଲୁଛି, ବାରମ୍ବାର ସ୍ମୃତି ଏବଂ ବିସ୍ମୃତିର ଚକ୍ରରେ ଆସିଯାଉଛ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବ୍ୟର୍ଥ କଥା ଗୁଡିକରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଚମକୁଥିବା ଭାଗ୍ୟବାନ ତାରକା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** କୌଣସି ବି ବିଘ୍ନର ବଶୀଭୂତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହୀରାରେ ଦାଗ ଲଗାଇବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଅପବିତ୍ରତାର ବୀଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

ଯେପରି ତୁମମାନଙ୍କର ଆଦି ସ୍□ରୂପ ପବିତ୍ର ଦେବତା ସ୍□ରୂପ ଅଟେ, ସେହିପରି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ଜୀବନକୁ ଅତି ସହଜ ଅନୁଭବ କର । ପବିତ୍ର ହୁଅ-ଯୋଗୀ ହୁଅ- ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଚାବୀ ଅଟେ । ଯଦି ପବିତ୍ରତା ନାହିଁ, ଯୋଗୀ ଜୀବନ ନାହିଁ, ତେବେ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାରର ଅନୁଭୂତି କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁଭୂତି କରିବାର ଚାବିକାଠି ଅଟେ ।